

L'equip de govern del Consell Insular de Formentera vol fer saber les conclusions dictades per la sala de l'Audiència Provincial de Palma de Mallorca en relació al recurs d'apel·lació interposat per Favio Covizzi contra Jaume Ferrer i Sílvia Tur per delictes de prevaricació administrativa i coacció, en el procés de sol·licitud de dos concessions temporals a la Demarcació de Costes.

El Tribunal Superior de Justícia de Balears ha resultat **desestimar el recurs d'apel·lació** interposat per Favio Covizzi contra l'auto dictat pel jutjat d'Instrucció núm.1 d'Eivissa, en data 11 d'abril de 2011.

El querellant va elevar l'esmentat recurs d'apel·lació atenent-se a delictes de prevaricació administrativa i per l'emissió d'un informe desfavorable, segons el denunciant en base a criteris subjectius, ja que no es varen iniciar procediments sancionadors per queixes veïnals, problemes de seguretat pública o música a l'aire lliure.

L'auto **rebutja totalment que existeixin indicis de criminalitat**, una vegada constatat que l'emissió de l'informe va ser derivat a causa d'un procediment administratiu tramitat per la Demarcació de Costes. A més, el querellant reconeix en el mateix recurs que sí que existia la realitat descrita pels denunciats, si bé no es varen iniciar procediments sancionadors. En conseqüència no es reflecteixen els indicis de criminalitat, ni són identificables els conceptes de nul·litat de ple dret i prevaricació.

Tal com estableix l'article 404 del Codi Penal, el delictes de prevaricació es comet quan l'autoritat o funcionari, tenint plena consciència que resol al marge dels ordenaments jurídics i conscient de que ocasiona un resultat injust, anteposa la seva voluntat a qualsevol altre raonament, amb plena deliberació.

El Consell Insular de Formentera va procedir de manera correcta, emparant-se en els articles 111.3 i 4 del Reglament de la Llei de Costes que, tal com estableixen, correspon al Consell de Formentera sol·licitar, de manera optativa, la renovació de l'autorització en funció de les necessitats que s'estimin en aquell moment determinat.

L'administració insular podia o no prendre la iniciativa en la sol·licitud de les llicències, sense estar obligat legalment. Cal afegir que, tal com especifica l'informe, aquesta manca d'actuació per part del Consell Insular tampoc impedia que el particular sol·licitàs directament les llicències davant la Demarcació de Costes (art. 111.8 del Reglament de la Llei de Costes), fet aconsellat pels representants del mateix Consell.

Aquest argument exclou directament la denúncia per omissió i coacció, donat que en cap cas existeixen elements que apuntin a una restricció material i/o compulsiva de la llibertat d'actuació del denunciant, fent palesa la possibilitat de sol·licitar ell directament la llicència davant l'òrgan competent.

Per tots aquests arguments, s'ha desestimat el recurs d'apel·lació, notícia molt ben valorada per part de l'equip de govern del Consell de Formentera, que en tot moment ha actuat amb transparència i conforme a la legalitat, en consonància amb la seva política de protecció del territori i foment de la seguretat pública.

En tot moment, la defensa del Consell de Formentera i els propis representants han mostrat la seva predisposició i col·laboració amb la Justícia davant els fets denunciats, que tal com ha conclòs l'informe, no són constitutius de delictes penal en cap cas, així com tampoc de delictes o falta de coaccions. La interlocutòria a favor dels denunciats per part de l'Audiència Provincial obliga al querellant a pagar els costos de procediment judicial.